

Oppdatering 5

: Et kapittel er nå definitivt avsluttet

Jeg lovte å sende dere totalt 5 oppdateringer om flommen og ødeleggelse etter tyfonene her i Manila. Nå for tiden er det ikke lengre flom som plager Filippinene, men heller tørken som har vart i flere måneder og allerede ødelagt avlingene flere steder her på nordøya Luzon. Rismarkene er brunsvide og avlinger for store beløp for lengst tapt. Naturen er ikke helt seg selv lengre!

Den siste innsatsen vår etter ødeleggelsen her i Manila, ble virkeliggjort oppe på andre siden av innsjøen Laguna, i Rizal og Angono. Her var vi med i gjenoppbyggingsarbeidet etter flere store jordskred som ødela hus og tok mange menneskeliv.

: Takkefest i Rizal fjellene

I Rizal fjellene bisto vi med materialer og hjelp til et lite settler samfunn som ble hardt rammet av et jordskred. Her gikk både hus og 8 menneskeliv tapt, mens regnet øste ned på det verste. En av de som mistet livet her var Saldy Bellen som jeg har skrevet om tidligere.

Foto: Fra festen hvor de feiret hjelpen de har fått fra 4P. Denne kvinnen ble tatt av jordskredet men berget livet. Nå har hun fått hjelp til å gjenreise hus og hjem og er svært takknemlig.

Etter at gjenoppbyggingen i fjellene var gjennomført, ble vi invitert tilbake fordi folkene her ønsket å uttrykke sin takknemlighet for hjelpen vi gav dem. Pastor Herbie var med og holdt en liten tale før en av damene som selv ble tatt av jordskredet men berget livet, tok ordet og holdt en innlevelses rik takketale. Et primitivt måltid ble servert, og vi hygget oss og pratet sammen.

: Ny start for familie i Angono

Lengre nede i Angono, fullførte vi i begynnelsen av denne måneden huset til Norma og Elvis, familien som opplevde sitt livs mareritt da de mistet 3 barn og huset sitt i et jordskred oppe i en av de bratte skrånningene over Angono under tyfonen Ondoy. Helt overlatt til seg selv og en rekke kyniske naboer, pastorer og prester, bestemte vi oss for å ta hånd om dem både på det materielle, sosiale og det åndelige området. Uten det er jeg redd denne familien hadde gått til grunne, det er det vi tror og er det de sier selv. Hele denne hjertesjærende historien kan du lese i vårt siste nyhetsbrev.

Foto: Bjørg ved huset i skogen. Familien og naboene synes det er kjempeflott, selv om det nok ikke holder norsk standard ;-)

Det litt sørgelige med denne saken er at vi ble bedt om å begynne å bygge dette huset et annet sted enn det som først ble bestemt. Etter og laget sålen og litt av veggene, måtte vi avslutte dette arbeidet og begynne forfra der det opprinnelig var tenkt. Alt på grunn av en eldre mann med ansvar for området, som ikke visste helt hvor grensene for området sluttet og begynte. Nå har vi velsignet skolen i nabolaget med denne spede begynnelsen til et hus, og skolen har planer om å fullføre denne. De vil gjøre plass til et lite bibliotek her.

Vi er ikke ferdige med familien til Norma og Elvis, og Mel og Daniel besøker dem hver uke. Her er det bygget sterke vennskap med både dem og naboene, som kommer til å bestå. Vi har derfor startet en bibelgruppe der oppe og allerede nå samles det en del mødre her.

:Pengene ble brukt til siste krone!

Totalt fikk vi inn 141.232 Kr. til å hjelpe under denne flomkatastrofen. Disse pengene ble brukt til siste krone pluss litt til.

Det meste av pengene gikk med til 12 tonn med mat som ble pakket om til tusenvis av mindre pakker og levert ut til familier i områdene Quezon City, Marikina, Pasig, Angono, Muntinlupa og øyene ute i Laguna de Bay. Vi kjøpte også inn massevis av tepper og liggeunderlag som ble delt ut til de aller mest trengende. I begynnelsen og slutten av flomkatastrofen var vi med på to medisinske satsinger hvor vi bidro med medisiner og personell.

Ellers stakk gjenoppbyggingsprosjektene jordskredene i Rizalfjellene og Angono av med mye penger. Huset til Norma og Elvis kostet 29.200 kr, som er mer enn hele gjenoppbyggingen i rasområdet oppe i fjellene, fordi vi i Angono også måtte ta hånd om det meste av byggeprosessen. Vi hadde rett og slett ingen annen mulighet.

Vi passet veldig godt på pengene dere gav oss og de strakk utrolig langt. Her var det ingen stor administrasjon som spiste av lasset, og heller ikke masse penger som gikk bort i transport. Vi brukte store Jeepnyer det meste av tiden, noe som kostet under halvparten av hva det koster å leie en liten lastebil. Ellers brukte vi Starex'en vår der den dugde, selv om den brøt sammen under flere av disse kjøringene. Ved den største operasjonen vår i Marikina, tok forsvaret ansvaret for transporten som de naturligvis utførte helt gratis. Godt med gode kontakter!

Tusen takk for samarbeidet, håper vi kan jobbe sammen igjen en annen gang! Takk til deg som også støtter oss i våre andre satsinger her på Filippinene.

Hjertelig hilsen

Björg og Ingar, Mel og Daniel